

Socialministeriet anser det i og for sig for ønskeligt, at dette Andragende imødekomes, men Ministeriet er af den Opfattelse, at Dispensationsbestemmelsen i § 26, Stk. 2, kun tager Sigte paa det i Stk. 1 indeholdte Forbud og ikke — som tidligere af Indenrigsministeriet antaget — tillige paa Forbudet i Paragrafens sidste Stykke. Man foreslaar derfor, at Paragrafen ændres saaledes, at Ministeriet faar den fornødne Bemyndigelse til at meddele Dispensation, ogsaa forsaavidt Fremstilling af Dagblade angaar. Denne Ændring kunde — som indstillet af Direktoratet for Arbejds- og Fabriktilsynet — foretages paa den Maade, at sidste Stykke i § 26 helt bortfaldd, hvilket vilde have til Følge, at det heromhandlede Arbejde baade med Hensyn til Forbud og med Hensyn til Dispensation herfra ligestilledes med den øvrige Industris Arbejde. Dette vilde imidlertid medføre, at den Dagbladene nu ved Loven tilsikrede Ret til at arbejde indtil Kl. 9 Formiddag paa Folkekirkens Helligdage vilde bortfalde.

Direktoratet gør i denne Henseende gældende, at denne Ret er overflødig for Flertallet af Avistrykkerier, navnlig for den Række Provinsblade, der udkommer om Eftermiddagen, men ikke om Søndagen, og da det herefter vil blive et Mindretal af Dagblade, der behøver ovennævnte Ret, finder Direktoratet, at Retten til at arbejde i Tiden fra Kl. 12—9 Søndag Morgen bør meddeles ved Dispensation. Hertil kommer, at det ikke er givet, at de Dagblade, der iøvrigt maa have Søndagsdispensation, har Brug for hele Tiden fra Kl. 12—9 Søndag Formiddag.

Under Hensyn til det generelle Forbud mod Søndagsarbejde, bør Tilladelse til saadant efter Direktoratets Opfattelse ikke have et videre Omfang end strængt nødvendigt.

Da Ministeriet imidlertid finder, at det af Direktoratet anførte ikke er tilstrækkelig

Begrundelse for en saadan Ændring af den Dagbladene ved den nugældende Lovgivning tilsikrede Ret til at arbejde indtil Kl. 9 paa Folkekirkens Helligdage, foreslaar man kun, at Reglens sidste Stykke flyttes op i Stk. 1, saaledes at den herefter vil omfattes af Dispensationsbestemmelsen i Stk. 2. Denne Ændring er anbefalet af Arbejdsraadet.

Til de enkelte Paragrafer skal bemærkes følgende:

Til § 1. Formuleringen tilstræber at muliggøre, at eventuelle, fremtidig opdukende Farekilder af tilsvarende Art medtages.

Til § 2. Der skal herefter ogsaa være Anmeldelsespligt for en Virksomhed, hvori mekanisk Kraft ikke anvendes, naar der benyttes tekniske Hjælpemidler, som er erklæret for farlige. Bestemmelsen om Anmeldelsespligten er i Overensstemmelse med de nugældende Regler.

Til §§ 3—5. Indeholder blot de nødvendige redaktionelle Ændringer i Fabriklovens Kap. III.

Til § 6. Det maa anses for rigtigt og vigtigt, at Leverandøren, som bør være fuldkommen inde i den eventuelt foreliggende Fare ved Indretningen og i Forskrifterne om dens Afværgelse, har Ansvar for, at disse er fyldestgjort ved Leveringen. Den foreslaaede Redaktion tilstræber tillige at afhjælpe en Mangel, der hidtil har været i Loven, idet Hjemlen for at paalægge Leverandør eller Forhandler Ansvar for, at f. Eks. en Slibesten inden Afleveringen ikke var afprøvet som foreskrevet i Anordning Nr. 167 af 28. September 1904 § 4, hidtil har været tvivlsom. Et saadant Ansvar maa siges at falde i Traad med det øvrige Indhold af Fabriklovens § 18.